

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-8230/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Goranu Goluži, u pravnoj stvari tužitelja Ante Šantaka iz Zagreba, Oporovečka 161a, OIB: 22334032022, zastupanog po punomoćniku Ana-Mariji Leško Blažić, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćniku Andreji Šeša, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 15. svibnja 2026. godine, u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja Ana-Marije Leško Blažić, odvjetnice iz Zagreba i zamjenice punomoćnika tuženika Josipe Šarlija Ćorić, odvjetnice iz Zagreba, dana 16. lipnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom dio odredbe čl. 12. st. 3. Ugovora o kreditu br. 9013457974, sklopljenog dana 02.04.2008. godine između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita solemniziran od strane javnog bilježnika Zorke Čavajde iz Zagreba, br. OV-8093/2008 dana 03.04.2008. godine koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita ... sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila.“

II. Nalaže se tuženiku, Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, isplatiti tužitelju Anti Šantaku iz Zagreba, Oporovečka 161a, OIB: 22334032022, na ime plaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva iznos od 135,54 eur zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 04.04.2008. godine do isplate, sve po stopi koja se do 31.07.2015. godine određuje u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima i to prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023.

godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 13. st. 2. Ugovora o kreditu br. 9017114399 sklopljenog dana 05.12.2012. godine između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00% (slovima: dvaposto) od iznosa kredita.“

IV. Nalaže se tuženiku, Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, isplatiti tužitelju Anti Šantaku iz Zagreba, Oporovečka 161a, OIB: 22334032022, na ime plaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva iznos od 185,77 eur zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 08.12.2012. godine do isplate, sve po stopi koja se do 31.07.2015. godine određuje u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima i to prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, isplatiti tužitelju Anti Šantaku iz Zagreba, Oporovečka 161a, OIB: 22334032022, trošak parničnog postupka u iznosu od 1.053,10 eur zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 16. lipnja 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

VI. Odbija se zahtjev tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, za naknadu parničnog troška, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 24.12.2025. navodi da je dana 02.04.2008. kao korisnik kredita, zaključio s tuženikom, kao kreditorom, Ugovor o kreditu br. 9013457974, solemniziran od strane javnog bilježnika Zorke Čavajde iz Zagreba, br. OV-

8093/2008 dana 03.04.2008. godine, za kupnju osobnog vozila. Temeljem navedenog ugovora tuženik je tužitelju stavio na raspolaganje iznos od 68.083,98 kn. Ugovorena je promjenjiva kamatna stopa koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 7,30 % godišnje, s obvezom otplate kredita u jednakim mjesečnim anuitetima prema otplatnoj tablici. U članku 12. st. 3. predmetnog Ugovora o kreditu stoji: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,10 % (slovima: dva cijelih deset posto) sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila.“ Tuženik je dana 03.04.2008. godine naplatio tužitelju, na ime naknade iz čl. 12. st. 3. predmetnog ugovora o kreditu (naknada za obradu kreditnog zahtjeva), iznos od 1.021,26 kn odnosno preračunato u eur prema fiksnom tečaju konverzije¹ iznos od 135,54 eur. Nadalje, tužitelj navodi da u članku 10. Ugovora o kreditu stoji: „Korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog u točki 7.1. ovog Ugovora, u cijelosti ili djelomično (najmanje u iznosu utvrđenom aktima Banke) ali je o tome dužan unaprijed obavijestiti Banku. U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate.“ Tužitelj navodi da je i dana 05.12.2012. kao korisnik kredita, zaključio s tuženikom, kao kreditorom, Ugovor o kreditu br. 9017114399. Temeljem navedenog Ugovora tuženik je tužitelju stavio na raspolaganje iznos od 9.300,00 eur po srednjem tečaju za EUR tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita. Ugovorena je promjenjiva kamatna stopa za pretežiti period otplate kredita koja je na dan sklapanja predmetnog ugovora iznosila 10,48 % godišnje, s obvezom otplate kredita u 84 mjesečnih anuiteta. Namjena navedenog kredita je bila zatvaranje obveza po kreditu. U članku 13. st. 2. predmetnog Ugovora o kreditu stoji: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00% (slovima: dvaposto) od iznosa kredita.“ U članku 10. predmetnog ugovora stoji: „Korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog u točki 7.1. ovog Ugovora u cijelosti ili djelomično sukladno uvjetima kreditiranja Banke, ali je o tome dužan unaprijed pisanim putem obavijestiti Banku osim u slučaju prijevremene djelomične otplate kredita iz drugog stavka točke 7.1. Ugovora. Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita (u cijelosti ili djelomično) u visini utvrđenoj Naknadama Banke za usluge u poslovanju s domaćim i stranim fizičkim osobama – građanima (tarifa Banke) važećom na dan prijevremene otplate, osim u mjeri u kojoj je to zapriječeno mjerodavnim propisima i u slučaju iz drugog stavka točke 7.1. ovog Ugovora.“ Tuženik je dana 07.12.2012. godine naplatio tužitelju na ime naknade iz čl. 13. st. 2. predmetnog ugovora (naknada za obradu kreditnog zahtjeva) iznos 1.399,65 kn odnosno preračunato u eur prema fiksnom tečaju konverzije iznos od 185,77 eur. Okolnost da je tuženik, kako navodi tužitelj, osim ništetnih odredaba o tzv. ulaznoj i tzv. izlaznoj naknadi, u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna i čime je povrijedio interes i prava tužitelja, nužna je za provedbu testa nepoštenosti, a time i za ocjenu suda o tome jesu li odredbe iz predmetnog potrošačkog Ugovora kojima je ugovorena obveza tužitelja platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva kao i naknadu za prijevremenu otplatu kredita uzrokovale suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama

ugovornih strana na štetu tužitelja. Tužitelj ističe da je nesporno da je tuženik gore navedene ugovore sklopio na unaprijed formuliranim standardnim obrascima na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati, a u kojima su ugovorene naknada za obradu kreditnog zahtjeva i naknada za prijevremenu otplatu kredita o kojim ugovornim odredbama tužitelj nije mogao pojedinačno pregovarati što je uostalom razvidno i iz samih tih odredbi odnosno sadržaja kako iste glase. Tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora s tužiteljem nije pojedinačno pregovarao niti je ugovorima potvrdio precizne i jasne parametre temeljem kojih bi tužitelj mogao znati koliko će iznositi naknada za prijevremenu otplatu kredita budući je visina naknade ovisila isključivo o uvjetima koje će odrediti kreditor/tuženik. Što se pak tiče naknade za obradu kreditnog zahtjeva (tzv. ulazne naknade), tužitelj ističe da tuženik nije tužitelju točno prezentirao koje će on troškove točno imati u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao naknaditi, niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto je iznos te naknade bilo u izravnoj korelaciji s iznosom kredita koji se traži bilo u fiksno određenom iznosu. Nadalje, u predmetnom ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporne naknade, je li po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju, a dodatno nije ni precizirano, niti hoće li biti relevantan tečaj na dan sklapanja predmetnog ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan. Nadalje, tužitelj navodi da odredba čl. 81. st. 1. ZZP/03 (odnosno čl. 96. st. 1. ZZP/07) propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. istog čl. ZZP/03 (odnosno čl. 96. st. 2. ZZP/07) smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj poglavito ako se radi o unaprijed formuliranom standardnom Ugovoru trgovca. Kako su predmetne ugovorne odredbe koje se odnose na naknadu za obradu kredita i naknada za prijevremenu otplatu kredita nepoštene jer su protivne prisilnim propisima ZZP/03, ZZP/07 i Zakona o obveznim odnosima time su ispunjeni uvjeti ništetnosti tih odredbi Ugovora propisanih čl. 87. ZZP/03, čl. 102. st. 1. ZZP/07 te u svezi s čl. 323. ZOO/05. Posljedica tako utvrđene ništetnosti je dužnost tuženika da vrati tužitelju sve što je primio temeljem ništetnih odredbi ugovora sa zateznim kamatama od dana stjecanja. Uvidom u Ugovor/08 i Ugovor/12 razvidno je da se radi o tipičnim standardiziranim (tipskim) ugovorima, unaprijed sročnim i priređenim od strane tuženika. U ugovorima nije navedeno od čega se sastoje navedene naknade, na što se iste zapravo odnose, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine naknada iz čl. 10. i čl. 12. st. 3. odnosno čl. 13.2. ugovora. Dakle, predmetne ugovorne odredbe bile su teško razumljive tužitelju budući da nije bio upoznat s parametrima koji utječu na visinu istih niti od čega se iste zapravo sastoje, o tim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo već je tuženik kao jača ugovorna strana u unaprijed sastavljenom (tipskom) ugovoru iste naprosto nametnuo tužitelju slijedom čega se odredbe ugovora kojima je ugovorena obveza tužitelja na plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva (čl. 12. st. 3. i čl. 13. st. 2.) te obveza naknade za prijevremenu otplatu kredita (čl. 10.) sukladno odredbi čl. 81. st. 1. ZZP/03 odnosno čl. 96. st. 1. ZZP/07 smatraju nepoštenima. Sukladno odredbi čl. 87. st. 14. ZZP/03 i čl. 102. st. 1. ZZP/07 nepoštena ugovorna odredba je ništetna. Nadalje, tužitelj navodi da je odredbom čl. 1021. Zakona o obveznim odnosima, propisano da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje

banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Tom odredbom je definirano što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate. Iz toga je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužitelja naplatiti nikakvu naknadu za obradu kredita, a što znači da je prednik tuženika u predmetne ugovore o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna čl. 1021 ZOO. Nadalje, vezano za tzv. izlaznu naknadu, prema odredbi čl. 1024. ZOO/05 korisnik kredita kredit može vratiti i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku (st. 2.); u oba slučaja korisnik kredita dužan je naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio (st. 3.); u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti (st. 4.). Kako iz Ugovora nije moguće utvrditi na što se točno odnosi visina troškova prijevremene otplate kredita to je jasno da je naplaćivanje naknade za prijevremenu otplatu kredita zapravo nadoknađivanje dijela iznosa kamata koje je prema ugovoru tuženik trebao dobiti do kraja trajanja Ugovora, dakle naknadu neostvarenih kamata (izmakle dobiti). Kao što jasno proizlazi iz odredbe čl. 1024. st. 4. ZOO-a takva je ugovorna odredba suprotna prisilnoj zakonskoj odredbi i nepoštena te kao takva ništava. Prema odredbi čl. 3 st.1 Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5 iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Kako je tuženik povrijedio interese i prava tužitelja kao potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva (kao i naknadu za prijevremenu otplatu kredita) o kojim se ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a koje uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača te su ugovorne odredbe nepoštena, a time i ništeta. Sve navedeno za posljedicu ima to da je tuženik nepošteni stjecatelj i odgovoran za ugovaranje ništetnih ugovornih odredaba, jer je iste nametnuo tužitelju kao potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja. Nadalje, tužitelj navodi da je odredbom čl. 1115. ZOO-a propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Stoga je dakle tuženik, sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a, dužan vratiti zatezne kamate na plaćeni iznos od dana stjecanja preplaćenog na ime ništeta odredbe o tzv. ulaznoj naknadi jer je nesavjesna ugovorna strana koja je koristila nepoštena ugovorne odredbe, a sve na način kako je to naprijed navedeno. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da sud presudom utvrdi ništetnom dio odredbe čl. 12. st. 3. Ugovora o kreditu br. 9013457974, sklopljenog dana 02.04.2008. godine između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita solemniziran od strane javnog bilježnika Zorke Čavajde iz Zagreba, br. OV-8093/2008 dana 03.04.2008. godine koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita ... sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila,“ da naloži tuženiku da isplati tužitelju na ime plaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva iznos od 135,54 eur zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 04.04.2008. godine do isplate, da utvrdi

ništetnom odredbu čl. 13. st. 2. Ugovora o kreditu br. 9017114399 sklopljenog dana 05.12.2012. godine između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00% (slovima: dvaposto) od iznosa kredita,“ da naloži tuženiku da isplati tužitelju na ime plaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva iznos od 185,77 eur zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 08.12.2012. godine do isplate, te parnični trošak zajedno sa zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava osnov, poriče navode tužbe u dijelu u kojem su isti protivni s onim što iznosi u odgovoru na tužbu, ističe prigovor zastare, prigovara vrijednosti predmeta spora kao previsoko naznačenoj te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz naknadu parničnih troškova postupka. Tuženik u smislu članka 40. stavka 3. Zakona o parničnom postupku prigovara vrijednosti predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi, a budući da tužitelj predmetnom tužbom traži utvrđenje ništetnosti odredaba članka 12.3. Ugovora o kreditu br. 9013457974 i čl.13.st.2. Ugovora o kreditu br. 9017114399, dok naknade predviđene tim člancima iznose ukupno 321,31 eur, pa je iz tog razloga vrijednost predmeta spora kako ju je tužitelj naznačio u tužbi, u iznosu od 1.350,00 eur, očito suviše visoko naznačena. Navodi da je iz dokumentacije koja prileži tužbi vidljivo tko je sklopio predmetni Ugovor o kreditu, ali ne i u koju svrhu. Slijedom navedenog, ističe da nije moguće utvrditi je li ta osoba imala potrošačko svojstvo, odnosno je li Ugovor o kreditu sklopila u potrošačke svrhe, odnosno je li imala posebna znanja i informacije uslijed kojih ju se ne bi moglo okvalificirati upravo kao „prosječnog potrošača“ kojima jedino i pripada zaštita temeljem Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP-a). Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja, jer je kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, sukladno odredbi čl. 225 ZOO-a. Stoga, i obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa ništetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, a od tada počinje teći zastara. Nadalje, tuženik ističe da ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi ne uzrokuju, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako su sporne ugovorne odredbe jasne, lako uočljive i razumljive. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Slijedom navedenog, kako su u konkretnom slučaju sporne odredbe Ugovora o kreditu za tužitelja bile jasne, lako uočljive i razumljive, sukladno odredbama članka 99. ZZP ocjena poštenosti ovih odredaba prema kriterijima iz članka 96. ZZP nije dopuštena. Nadalje, sve i ako tužitelj ustraje u tvrdnji da se o odredbama nije pojedinačno pregovaralo, odnosno da tužitelj nije imao pravo glasa već je morao ili prihvatiti takve odredbe ili odustati od sklapanja ugovora, bitno je napomenuti da je člankom 3. stavcima 1. i 2. Direktive 93/13 propisano da će se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatrati nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Nadalje, tuženik navodi da se naknada za obradu kreditnog zahtjeva, ukoliko se naplaćuje, jednokratno se naplaćuje i to u fiksnom iznosu koji je jasno i transparentno određen. Također, tuženik dodatno ističe kako je prilikom sklapanja ugovora o kreditu

na snazi bio i jest podzakonski propis kojim je ugovaranje ulazne i izlazne naknade dopušteno pozitivnim propisima, a riječ je o Pravilniku o naknadama za potrošačke kredite, u kojem je odredbom članka 3. izrijekom dopušteno obračunavati i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, kao i naknadu za prijevremenu otplatu kredita. Obzirom da se radi o potraživanju koje je neosnovano, tuženik se protivi financijskom vještačenju, a ukoliko bi sud ipak ocijenio osnovanim ovo potraživanje tuženik ne spori koji iznos je naplaćen na ime ulazne naknade. Ukoliko bi sud našao osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja, tuženik ističe kako je tuženik prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri, zbog čega tužitelj nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. Slijedom naprijed navedenoga, tuženik predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja uz naknadu parničnog troška tuženiku zajedno sa zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate.

3. U provedenom dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu br. 9013457974 (list 10-15 spisa), u prijedlog za glavni upis (list 16-17 spisa), u otplatnu tablicu (list 18-19, 40-60 spisa), u knjigovodstvenu karticu (list 20-32 spisa), u dopis od 17. travnja 2025. godine (list 33-34 spisa), u ugovor o kreditu br. 9017114399 (list 35-39 spisa) te je saslušan tužitelj kao stranka (list 145-146 spisa).

4. Druge dokaze sud nije izvodio budući da stranke nisu stavljale dokaznih prijedloga, a što su dužne temeljem čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje: ZPP). Naime, stranke su na zadnjem ročištu izjavile da nemaju nikakvih dokaznih prijedloga, te su predložile zaključenje glavne rasprave.

5. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a, sud je ocijenio da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti odredbe čl. 12. st. 3. Ugovora o kreditu br. 9013457974, sklopljenog dana 02.04.2008. godine između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita ... sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila,“ zahtjev za isplatu plaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva od 135,54 eur zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 04.04.2008. godine do isplate, ništetnost odredbe čl. 13. st. 2. Ugovora o kreditu br. 9017114399 sklopljenog dana 05.12.2012. godine između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00% (slovima: dvaposto) od iznosa kredita,“ zahtjev za isplatu iznosa od 185,77 eur zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 8.12.2012. godine do isplate, te parnični trošak zajedno sa zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate.

7. Među strankama nije sporno da je tužitelj dana 02.04.2008. kao korisnik kredita, zaključio s tuženikom, kao kreditorom, Ugovor o kreditu br. 9013457974,

solemniziran od strane javnog bilježnika Zorke Čavajde iz Zagreba, br. OV-8093/2008, dana 03.04.2008. godine, za kupnju osobnog vozila, da je temeljem navedenog ugovora tuženik tužitelju stavio na raspolaganje iznos od 68.083,98 kn, da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 7,30 % godišnje, s obvezom otplate kredita u jednakim mjesečnim anuitetima prema otplatnoj tablici, da u članku 12. st. 3. predmetnog Ugovora o kreditu stoji: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,10 % (slovima: dva cijelih deset posto) sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila“, da je tuženik dana 03.04.2008. godine naplatio tužitelju, na ime tzv. ulazne naknade iznos od 1.021,26 kn / 135,54 eur.

8. Sporno je li odredba točkom 12.3. Ugovora o kreditu nišetna, te posljedično tomu je li tuženik u obvezi platiti tužitelju iznos od 135,54 eur zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 04.04.2008. godine do isplate do isplate kao i je li osnovan istaknuti prigovor zastare od strane tuženika.

9. Tužitelj Ante Šantak u svom iskazu navodi da je 2008. godine htio kupiti u Autokomercu u Zagrebu automobil marke Fiat Punto, gdje su ga uputili na PBZ d.d. jer nije imao gotovine. Tamo mu je djelatnica banke ponudila već ispisani ugovor o kreditu, koji je pročitao i mogao ga je prihvatiti kao takvog ili ne. Navodi da mu djelatnica banke nije ništa govorila o ulaznoj naknadi niti ju je išta pitao, samo zna da nije mogao mijenjati pojedine odredbe ugovora ili da ne plati tu ulaznu naknadu, odnosno da je ugovor bio uzmi ili ostavi. Nakon toga 2012. je podigao novi kredit u eurima, a tim kreditom je zatvorio onaj prvi, jer je za taj drugi kredit bila povoljnija kamata. Princip je bio isti, nije mogao mijenjati pojedine odredbe ugovora, pa ni u vezi s tom ulaznom naknadom, odnosno kredit je bio isti uzmi ili ostavi. Ni javni bilježnik mu ništa nije govorio kod ovjere tih ugovora o toj tzv. ulaznoj naknadi. Automobil Fiat Punto je kupio za osobne potrebe sebe i svoje obitelji, nije se bavio nikakvim biznisom, niti je auto koristio u poslovne svrhe, a tada je bio zaposlen u Osnovnoj školi i radio je za mjesečnu plaću. Auto je prodao, nakon što je bio 18 godina kod njega, a prodao ga je možda prije 2 do 3 godine. I drugi kredit je isplatio u cijelosti.

10. Prema odredbama čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/2003, dalje: ZZP/03) koji je vrijedio u vrijeme sklapanja Ugovora, odnosno čl. 96. st. 1. i 2. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013, dalje: ZZP/07), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

11. Sud je prihvatio iskaz tužitelja, jer je njegov iskaz ocijenio kao uvjerljiv, logičan i iskren imajući u vidu da je isti u suglasju s oba priložena ugovora o kreditu. Na temelju iskaza tužitelja proizlazi da se o ulaznoj naknadi nije pojedinačno pregovaralo, a sud je zaključio da tuženik na kojem je teret dokaza (čl. 81. st. 4. ZZP/03 i čl. 96. st. 4. ZZP/07), već i po tome nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (koji je

unaprijed sastavljen od strane pravne službe tuženika) pojedinačno pregovaralo. Pritom je sud imao na umu da je sporna odredba kojom se potrošaču nameće obveza plaćanja navedenog troška (tzv. ulazne naknade) bila sastavni dio tipskog ugovora sastavljenog unaprijed od strane pravne službe tuženika.

12. Prema tome, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

13. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o troškovima obrade kredita na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem, a tuženik suprotno, sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a, te navedenim odredbama ZZP/03 i ZZP/07 nije dokazao.

14. Uostalom, valja ukazati da tužitelju očigledno nije posebno objašnjeno od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva koja je naplaćena 3.04.2008. godine iz kredita. Iz svega navedenoga proizlazi nepoštenost na koju upire tužitelj, a koja se prvenstveno sastoji u činjenici da je sporna ugovorna odredba unaprijed formulirana i određena od strane tuženika, da se o istoj s tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, kao i da nije jasno koji bi to posebni troškovi prilikom obrade kredita nastali za tuženika, a da isti nisu ulazili u redovno obavljanje poslova bankarskih službenika. Sve navedeno sporni dio odredbe točke 12.3. Ugovora o kreditu čini nejasnom, nerazumljivom, nedovoljno jasnom i neodređenom, a opisano dovodi tužitelja kao korisnika kredita u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao davatelja kredita i jaču ugovornu stranu koja je jednostrano donijela odluku o spornoj naknadi.

15. Plaćanje troškova obrade kredita, uz to bez definiranja o kakvom se trošku uopće radi, u visini koja je postavljena i ovim tužbenim zahtjevom u postotku od iznosa kredita, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

16. S obzirom da se, dakle, o navedenoj odredbi točke 12.3. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane pravne službe tuženika, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi u smislu odredbe čl. 81. ZZP-a.

17. Pritom ovaj sud tek ukazuje na odluku Županijskog suda u Zagrebu u presudi i rješenju posl. br. GŽ-1368/2021-2 od 20. srpnja 2021. i na odluku istog suda posl. br. GŽ-2558/2022-2 od 6. rujna 2022. u istovrsnoj pravnoj stvari, prema kojoj: „...Suprotno žalbenim navodima tuženika prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da su odredbe sadržane u članku 5. stavku 2 ugovora o kreditu kojima je ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita. Naime, radi se o tipskoj ugovornoj odredbi koja je nepoštena u smislu odredbe članka 81. stavka 1. ZZP-a. Ovo iz razloga jer je ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvim ugovornim odredbama, zbog čega je tužitelj kao potrošač doveden u neravnopravan položaj u odnosu na banku, a odredbama članka 5. stavka 2. ugovora o kreditu nije precizno

označeno na što se iste naknade odnose, što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Obzirom da tijekom postupka nije utvrđeno da su tužitelju prilikom zaključenja ugovora o kreditu od strane tuženika pojašnjeni razlozi ugovaranja navedenih naknada, kao niti na što se iste naknade točno odnose, niti je tužitelju kao potrošaču bilo omogućeno da pristane na takve odredbe, to su takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe članka 4. ZOO-a. Stoga ih je pravilno sud prvog stupnja utvrdio ništetnim.“

18. Konačno treba naglasiti da iako u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je tek stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 1201/17) od 12. listopada 2017. godine propisana (u čl. 17. st. 4.) zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za obradu kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba (već navedeno) suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

19. Tuženik nije pružio dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate takve naknade, odnosno što to određeno čini troškove obrade kredita. Posao obrade kredita spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke, pa nije jasno o kakvim bi se drugim troškovima naknade radilo.

20. Slijedom navedenog, sud je utvrdio ništetnim dio ugovorne odredbe točke 12.3. predmetnog Ugovora o kreditu, u dijelu koji se odnosi na ugovaranje naknade za obradu kredita te je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev i obvezao tuženika da vrati tužitelju ono što je primio na temelju te ništetne ugovorne odredbe sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima "Narodne novine" broj 35/05, dalje: ZOO-a), odnosno na isplatu iznosa od ukupno 135,54 EUR, visina kojeg iznosa nije među strankama sporna, a jasno proizlazi i iz dokumentacije tuženika na listu 33 spisa.

21. S obzirom da je odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a da je tužitelju prilikom isplate kredita ustegnuta navedena ulazna naknada, na temelju takve ništetne ugovorne odredbe, to je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju upravo navedeni iznos, zajedno sa zateznim kamatama koje, u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a teku od dana stjecanja, ako je stjecatelj bio nepošten. Kako je prethodno navedeno, već prilikom sklapanja samoga Ugovora, tuženik je bio nepošten, budući da je kao osoba koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti, morao znati da je predmetna odredba Ugovora o kreditu protivna svim propisima navedenima u ovoj presudi, pa je dužan platiti zatezne kamate i to od slijedećeg dana od dana stjecanja odnosno od 4.04.2008. godine do

isplate (tuženik na ročištu dana 22.04.2026. čini nespornim tijek zateznih kamata od 4.04.2008. godine do isplate).

22. Neosnovan je i prigovor zastare, kojeg je istaknuo tuženik. Naime, tužitelj u ovome postupku postavlja deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnim ugovorne odredbe, dok je na sjednici održanoj 30. siječnja 2020. posl. br. Su-IV-47/2020-2 Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom, koja još i nije pravomoćna, utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, jasno je da zastara nije nastupila.

23. Nadalje, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. U konkretnom slučaju je uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je kredit namijenjen za kupnju osobnog automobila Fiat, koji je tužitelj kupio i koristio za osobne potrebe. Stoga je prigovor tuženika da tužitelj nije potrošač, odnosno prigovor nedostatka aktivne legitimacije, u cijelosti neosnovan.

24. Nadalje, među strankama nije sporno da je i dana 05.12.2012. godine tužitelj kao korisnik kredita, zaključio s tuženikom, kao kreditorom, Ugovor o kreditu br. 9017114399, da je temeljem navedenog Ugovora tuženik tužitelju stavio na raspolaganje iznos od 9.300,00 eur po srednjem tečaju za EUR tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita, da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa za pretežiti period otplate kredita koja je na dan sklapanja predmetnog ugovora iznosila 10,48 % godišnje, s obvezom otplate kredita u 84 mjesečnih anuiteta, da je namjena navedenog kredita bila zatvaranje obveza po kreditu, da u članku 13. st. 2. predmetnog Ugovora o kreditu stoji: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00% (slovima: dvaposto) od iznosa kredita“, da u članku 10. predmetnog ugovora stoji: „Korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog u točki 7.1. ovog Ugovora u cijelosti ili djelomično sukladno uvjetima kreditiranja Banke, ali je o tome dužan unaprijed pisanim putem obavijestiti Banku osim u slučaju prijevremene djelomične otplate kredita iz drugog stavka točke 7.1. Ugovora, da je Korisnik kredita dužan platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita (u cijelosti ili djelomično) u visini utvrđenoj Naknadama Banke za usluge u poslovanju s domaćim i stranim fizičkim osobama – građanima (tarifa Banke) važećom na dan prijevremene otplate, osim u mjeri u kojoj je to zapriječeno mjerodavnim propisima i u slučaju iz drugog stavka točke 7.1. ovog Ugovora“, da je tuženik dana 07.12.2012. godine naplatio tužitelju na ime naknade iz čl. 13. st. 2. predmetnog ugovora (naknada za obradu kreditnog zahtjeva) iznos 1.399,65 kn / 185,77 eur.

25. Sporno je li odredba čl. 13. st. 2. Ugovora o kreditu br. 9017114399 sklopljenog dana 05.12.2012. godine između tuženika kao kreditora i tužitelja kao

korisnika kredita, a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00% (slovima: dvaposto) od iznosa kredita“, ništetna, te posljedično tomu je li tuženik u obvezi platiti tužitelju iznos od 185,77 eur zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 8.12.2012. godine do isplate, kao i je li osnovan istaknuti prigovor zastare od strane tuženika.

26. Prema odredbama čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/2003, dalje: ZZP/03) koji je vrijedio u vrijeme sklapanja Ugovora, odnosno čl. 96. st. 1. i 2. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013, dalje: ZZP/07), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

27. Kao što je već i navedeno, sud je prihvatio iskaz tužitelja, jer je njegov iskaz ocijenio kao uvjerljiv, logičan i iskren imajući u vidu da je isti u suglasju s oba priložena ugovora o kreditu. Na temelju iskaza tužitelja proizlazi da se o ulaznoj naknadi nije pojedinačno pregovaralo, a sud je zaključio da tuženik na kojem je teret dokaza (čl. 81. st. 4. ZZP/03 i čl. 96. st. 4. ZZP/07), već i po tome nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (koji je unaprijed sastavljen od strane pravne službe tuženika) pojedinačno pregovaralo. Pritom je sud imao na umu da je sporna odredba kojom se potrošaču nameće obveza plaćanja navedenog troška (tzv. ulazne naknade) bila sastavni dio tipskog ugovora sastavljenog unaprijed od strane pravne službe tuženika.

28. Prema tome, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

29. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o troškovima obrade kredita na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem, a tuženik suprotno, sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a, te navedenim odredbama ZZP/03 i ZZP/07 nije dokazao.

30. Uostalom, valja ukazati da tužitelju očigledno nije posebno objašnjeno od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva koja je naplaćena iz kredita 7.12.2012. godine u iznosu od 185,77 eur. Iz svega navedenoga proizlazi nepoštenost na koju upire tužitelj, a koja se prvenstveno sastoji u činjenici da je sporna ugovorna odredba unaprijed formulirana i određena od strane tuženika, da se o istoj s tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, kao i da nije jasno koji bi to posebni troškovi prilikom obrade kredita nastali za tuženika, a da isti nisu ulazili u redovno obavljanje poslova bankarskih službenika. Sve navedeno sporni dio odredbe točke 12.3. Ugovora o kreditu čini nejasnom, nerazumljivom, nedovoljno jasnom i neodređenom, a opisano dovodi tužitelja kao korisnika kredita u neravnopravan

položaj u odnosu na tuženika kao davatelja kredita i jaču ugovornu stranu koja je jednostrano donijela odluku o spornoj naknadi.

31. Plaćanje troškova obrade kredita, uz to bez definiranja o kakvom se trošku uopće radi, u visini koja je postavljena i ovim tužbenim zahtjevom u postotku od iznosa kredita, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

32. S obzirom da se, dakle, o navedenoj odredbi točke 12.3. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane pravne službe tuženika, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi u smislu odredbe čl. 81. ZZP-a.

33. Konačno treba naglasiti da iako u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je tek stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 1201/17) od 12. listopada 2017. godine propisana (u čl. 17. st. 4.) zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za obradu kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba (već navedeno) suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

34. Tuženik nije pružio dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate takve naknade, odnosno što to određeno čini troškove obrade kredita. Posao obrade kredita spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke, pa nije jasno o kakvim bi se drugim troškovima naknade radilo.

35. Slijedom navedenog, sud je utvrdio ništetnim dio ugovorne odredbe točke 12.3. predmetnog Ugovora o kreditu, u dijelu koji se odnosi na ugovaranje naknade za obradu kredita te je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev i obvezao tuženika da vrati tužitelju ono što je primio na temelju te ništetne ugovorne odredbe sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima "Narodne novine" broj 35/05, dalje: ZOO-a), odnosno na isplatu iznosa od ukupno 185,77 EUR, visina kojeg iznosa nije među strankama sporna, a jasno proizlazi i iz dokumentacije u spisu.

36. S obzirom da je odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a da je tužitelju prilikom isplate kredita ustegnuta navedena ulazna naknada, na temelju takve ništetne ugovorne odredbe, to je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju upravo navedeni iznos, zajedno sa zateznim kamatama koje, u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a teku od dana stjecanja, ako je stjecatelj bio nepošten. Kako je prethodno navedeno, već prilikom sklapanja samoga Ugovora, tuženik je bio nepošten, budući da je kao osoba koja sklapa takav ugovor u

okviru svoje djelatnosti, morao znati da je predmetna odredba Ugovora o kreditu protivna svim propisima navedenima u ovoj presudi, pa je dužan platiti zatezne kamate i to od slijedećeg dana od dana stjecanja odnosno od 8.12.2012. godine do isplate (tuženik na ročištu dana 22.04.2026. čini nespornim tijek zateznih kamata od 8.12.2012. godine do isplate).

37. Neosnovan je i prigovor zastare, kojeg je istaknuo tuženik. Naime, tužitelj u ovome postupku postavlja deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnim ugovorne odredbe, dok je na sjednici održanoj 30. siječnja 2020. posl. br. Su-IV-47/2020-2 Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom, koja još i nije pravomoćna, utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, jasno je da zastara nije nastupila.

38. Nadalje, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. U konkretnom slučaju je uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je kredit namijenjen za zatvaranje onog kredita za kupnju automobila Fiat. Stoga je prigovor tuženika da tužitelj nije potrošač, odnosno prigovor nedostatka aktivne legitimacije, u cijelosti neosnovan.

39. Odluka o parničnom trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a i sukladno vrijednosti predmeta spora (VPS - 321,31 eur – sukladno rješenju suda na listu 140 spisa) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23, dalje u tekstu: OT). Tužitelju zastupanom po punomoćniku odvjetniku priznat je parnični trošak koji se odnosi na sastav tužbe od 24.12.2005. godine u visini od 100 bodova, (Tbr 7. toč. 1. OT), za sastav podneska od 27.02.2026. godine 100 bodova (Tbr. 8. toč. 1. OT), za zastupanje na ročištu dana 22.04.2026. godine 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), te za zastupanje na ročištu dana 15.05.2026. godine 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), odnosno ukupno 400 bodova, što uz vrijednost boda od 2,00 EUR i uvećano za PDV od 25% ukupno iznosi 1.000,00 EUR. Kada se ovom iznosu doda trošak sudske pristojbe na tužbu od 26,55 eur (koliko je i platio tužitelj) i trošak sudske pristojbe na presudu od 26,55 eur, dobije se iznos od 1.053,10 eur, a koliko je i dosuđeno tužitelju pod točkom V. izreke presude.

40. Tužitelju je temeljem čl. 151. st. 3. ZPP-a na dosuđeni iznos parničnog troška dosuđena i zatezna kamata koja teče od donošenja prvostupanjske presude do isplate, kako je i tražio.

41. Obzirom da je tuženik izgubio spor u smislu čl. 154. st. 1. ZPP-a, valjalo je odbiti njegov zahtjev za naknadu troška postupka.

42. Zaključno, valja reći da je sud po prigovoru tuženika na pripremnom ročištu odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 321,31 eur, budući da se radi uz isplatu i o zahtjevu za utvrđenje, a deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbene zahtjeve treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva za isplatu i ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora.

43. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 16. lipnja 2026. godine

Sudac:
Goran Goluža

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa iste. Žalba se podnosi putem ovog suda Županijskom sudu, pismeno u četiri istovjetna primjerka.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku uz rješenje o pristojbi na presudu od 26,55 eur
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30889-81342**

Kontrolni broj: **001b8-4a045-e9313**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.